

Lo Viatge d'ua gota d'aiga

De Miquèla Tizon de Juranson

Tresau prèmi deus Calams Bearnés 2019, categoria « Anecdòtas »

Un còp èra, que i avèva ua gota d'aiga au miei de la Mar Grana. Que la vam aperar Gotina. Que's divertiva dab las amigas en seguir las andadas.

Un dia de calor, de calorassa se poderé díser, que's sentí vàder leugèra, de mei en mei leugèra. Que pugè per dessus la mar, de mei en mei haut. Qu'èra dab d'autes gotas mes n'avèvan pas la medisha cara. E sustot, Gotina s'apercebó de çò que ne sabèva pas mei a la sau.

Que's trobava en ua sòrta de teishut, com tule, qui mudava tot doç, possat per un ventolet. Qu'èra agradiu de's passejar en espiar las andadas en baish.

A un momen dat, que vedó quauquarren de jaune, com si èra la termièra de la mar. Lo ventolet que la hasó passar per dessus e de tira qu'estó ua auta color. O meilèu mantuas colors : verd clar, verd espés, marrons haut o baish clars.

- Curiós e interessant, mes qué pòt estar ? ce's demandè Gotina.

Mes lo teishut de tule qu'èra deviengut com la lan blanca de las aulhas e lo ventolet qu'èra vadut vent frisquet. En devath, lo paisatge que cambiè enqüèra : qu'èran costalats de mei en mei hauts e penents. E d'un còp, que vedó com ua muralha de las hautas d'ua blancor extraordinari.

- Çò qu'ei adara ? ce's digó Gotina dab la votz tremolanta.

La nubla on se trobava Gotina qu'èra passada au gris puish au negre e lo vent qu'avèva forçit. Gotina n'èra pas assegurada mes que i avó sordeish : eslambrecs, pets de pericle, ventòrla . Gotina ne comprenèva pas arren e qu'èra morta de paur. De mei, que hasèva hred, un hred de can. E còp sec, que's sentí càder : qu'èra vaduda un plumalhon de neu.

- Çò qui m'arriba, çò que s'i passa ?, ce's pensè Gotina, completament desperduda.

Qu'arribè au som de la montanha en un arriu de chic de causa qui devarava a hum lo penent e lèu, que s'arretrobè en un gave qui corrèva en vath, en pitnar de calhaus en ròcs. Per Gotina, qu'èra dangerós mes tanben ahiscant.

- E bè hòu, quina hèita !, ce's disèva Gotina tota tambalejada.

Au cap d'ua pausa, lo briu deu gave qu'alentí e quan encontrè un aute gave, que hasó un arriu larg qui semblava passejà's a shualinas, en retortelhar. Gotina que's repausè, drin adromida , que's deishè anar shens pensar ad arren, tostemps en davant.

Ua sabor particulara que la desvelhè. Per estar enqüèra au miei de l'arriu, Gotina sentí quauquarren de naveth, e totun de conegut mes qué ? Que i avèva un perhum e tanben un moviment leugèr d'anar e tornar qui'u raperava

- Mes quidò, qu'ei la mar ! ce cridè Gotina dab gaujor. A fòrça de devarar, l'arriu qu'avèva rejunhut la mar !

Jà qu'estosse contenta deu son viatge e de tot çò qu'avèva viscut, Gotina que n'estó enqüèra mei d'arretrobar l'aiga salada e las andadas.